

היבטים רגשיים בעבודתי כמורה בחיי היומיום בהוראה בבית הספר

מורה שלומדת כל יום איך להיות מורה – כך אני רואה את עצמי. אני רגישה למדי אבל עם זאת משתדלת להיות מקצועית. אני משתדלת מאוד להיות נדיבה ברגשות חיוביים וקמצנית ברגשות שליליים כלפי הילדים.

אם פעם הייתי נכנסת לכיתה ורואה תלמידים שצריך ללמד את תחום הדעת חינוך גופני, היום אני רואה ילדים שלפני הכל צריך לחנך ורק אז ללמד. כמורה מקצועית שמבקרת בכל כיתה שלוש-ארבע פעמים בשבוע, אני מוצאת את עצמי הרבה פעמים חוזרת הביתה מתוסכלת מהעובדה שלא הצלחתי להגיע לכולם. בכל שיעור אני מנסה ללמוד את הילדים, לשים לב ולהיות רגישה לכל אחת ואחד מהם, תוך שאני מזכירה לעצמי שאלה רק ילדים קטנים. יש קושי רב לנווט כשאינן זמן פנוי.

לפעמים, יש כעס על תלמידים שלא לומדים או שמפריעים לשיעור, אבל תמיד מזכירה לעצמי שאלה ילדים ושאיני היא "המבוגרת האחראית". לפעמים, יש לי הרגשה שיש ילדים, מאותם אלה שהתמזל מזלי והצלחתי להגיע אליהם, שלומדים בשבילי יותר מאשר שהם לומדים בשביל עצמם. כשהם באים אליי עם ציונים גבוהים במבחנים שקיבלו אצל מורה אחר, כאילו כמו להוכיח לי שהם משתדלים, כי הם יודעים שאכפת לי, הלב שלי יוצא אליהם. אני נאחזת באותם אלה ומסמנת אותם כניצחונות קטנים שלי. הם אלה שמעידים עבורי על כך שהצלחתי לגרום להם להאמין בעצמם ושזה אפשרי. הם אלה שממלאים את מצבורי הכוחות שיום קודם אזלו לי כשהגעתי הביתה מתוסכלת מאי היכולת שלי להגיע לתלמידים אחרים.

באותם ימים אפורים, כשאני חוזרת הביתה באפיסת כוחות, אני חושבת על ההם שקובעים שם למעלה. במסגרת ה'אופק החדש' נותנים שעות דיאלוג אך ורק למחנכים. האם הם יוצאים מנקודת הנחה שמורים מקצועיים לא זקוקים לשעות הללו? האם הם לא מחנכים גם כן? השאלות האלה עולות מידי פעם כשאני מרגישה שלא הספקתי להגיע לילד זה או אחר.

מיכל עוקב